623068901

అల్పగురువుల చెంత చేరకు స్వల్పగుణములు చింత చేయకు
తలపులన్నియు నిలిపి వేసిన - తనువుకెప్పుడు జన్మలేదు.
కన్నువిప్పి చూడరోరన్నా.

విద్యార్థులారా!

భగవన్నామములు రమణీయమైన మనఃకమలమునకు భ్రమరములు. మనస్సనే కమలము జలమును ఆధారము చేసుకొని సూర్యకిరణములు ఆధేయముగా భావించి తన జీవితమును అభివృద్ధి గావించుకుంటుంది. భ్రమరములకు మధుకరములని పేరు. దీనిని మరొక మార్గమునందు విచారణ సల్పిన మధు-కరము అని రెండు పదములుగా యేర్పర చుకోవచ్చును. మధువనగా జలము. కరమనగా సూర్యకిరణము. కమలమునకు క్రింద జలము పైన సూర్యకిరణములు లేకపోతే కమలము జీవించలేదు. అదే విధముగనే భగవంతుని యొక్క నామము మానవుని హృదయమందు జలము అనే ఆధారము, జ్ఞానము అనే కిరణము రెండు అత్యవసరము. ఈ జలమే భక్తి. ఈ కిరణమే జ్ఞానము. భక్తి జ్ఞానములకు మధ్య మాత్రమే మానవుని హృదయమనే కమలము పోషింపబడుతుంది. ఈ భక్తి జ్ఞానములనేవే భగవన్నామములు. భగవన్నామము మానవుని హృదయకమలమునకు మధుకిరణములు యే విధముగా యేర్పడినవో యశోదకు బలరామకృష్ణులు కూడను ఆవిధముగా యేర్పడుతూ వచ్చారు. ఈ యశోద ఎవరు? ఏ అభిమానము చేత వారిని లాలించి, పాలించి పోషిస్తున్నది యశోద! వారి విషయములో లోతుగా దిగి విచారించినప్పుడే యీ అంతరార్థము బోధప డుతుంది. నిజముగా యోచించిన బలరామకృష్ణులు యశోద బిడ్డలు కారు. వారెక్కడనుం చి వచ్చారు అనికూడ ఆమెకు తెలియదు. ఐనప్పటికి వారిని తన కన్నబిడ్డలవలె ప్రేమిం చి లాలించి పోషిస్తూ వచ్చింది. బలరామకృష్ణులు మధురయందు జీవించేవారు. వారు యీ గోకులము రావటానికి కారణము యేమిటి? ఈ గోకులములో యశోద యిల్లు చేరటా నికి కారణం యేమిటి? ఆధ్యాత్మిక మార్గమునందు వీనిని చక్కగా విచారణ చేసినప్పుడు గోకులము యేమిటి, యశోద ఎవరు, మధుర యేది, ఈ బలరామకృష్ణులకు తల్లి ఎవరు వీరు ఎక్కడ ఆవిర్భవించారు అని విచారణ చేస్తే భగవన్నామమనే రామనామము నాభి స్థానము నుండి ప్రారంభమవుతుంది. ఈ నాభిస్థానమే మధుర. శక్తి స్థానమైన శబ్దమే దేవకీదేవి. ఆమె గర్భమునందు జన్మించినవారే యీ బలరామకృష్ణులు. గోకులము అనే నోటిలో చేరి యశోద అనే నాలుకపైన యీ భగవన్నామమనే బలరామకృష్ణులు పోషిం పబడుతూ వచ్చారు. కనుక బలరామకృష్ణులనే భగవన్నామము నాలుకపై నాట్యమాడు తూ వచ్చింది. భగవన్నామమనేది యేవిధంగానైనను భగవంతుని బంధించవచ్చును.

623068902

కామధేనువు మెడకు త్రాడు కట్టి ఒక గూటమునకు కట్టివేసిన ఆ కామధేనువు కదలక మెదలక నిలచిపోతుంది. ఈ కామధేనువే భగవంతుడు. సమస్త అభీష్టములను అందించేవాడు కామధేనువు వంటి భగవంతుడు. అతని మెడకు ప్రేమ అనే పాశము కట్టి నాలుక అనే గూటమునకు తగిలించినప్పుడు భగవంతుడు అక్కడనే నిలిచిపోతాడు. కనుకనే భగవంతుని నామము రూపము బంధించే ప్రేమ పాశము. ఇట్టి పవిత్రమైన నామ తత్వాన్ని మనము గుర్తించుకొనలేక నామిని చూడలేక (నామి అనగా రూపము) భౌతికమైన జగత్తునే భ్రమించి, దానినే వరించి, తరించలేకపోతున్నాము. వరించవలసినది భగవంతుని. తరించవలసినది జీవతత్వము. ప్రేమించవలసినది ప్రేమ తత్వాన్ని. ఈ సత్యాన్ని మానవుడు యీనాడు గుర్తించలేకపోతున్నాడు.

దీనినే రామ నామ తత్వమునందు పవిత్రమైన ఓంకారమునకు పోల్చవచ్చు. ఓంకారమనేది దివ్యమైన ప్రణవశబ్దము. అకార, ఉకార, మకారముల చేరికయే ఓంకారము. అకారమే లక్ష్మణుడని, ఉకారమే భరతుడని, మకారమే శత్రుఘ్నుడని యీ మూడు శబ్దములు చేరిన ఓంకారమే రాముడని నిరూపిస్తూ వచ్చింది. రామ అనేది ఆత్మకే సంబంధించిన నామముగాని అన్యమునకు సంబంధించినది కాదు. ఆత్మారామ అనేది భారతీయులు నిరంతరము వ్యవహరిస్తూ వచ్చారు. రమింపచేసేది కనుకనే దీనికి రామ అని పేరు. దీనికి సంఖ్యాశాస్త్రమునందు ప్రత్యేకమైన అర్థము వున్నది. నామ అనేది రెండక్షరములు కాదు. మూడక్షరములు. న,అ,మ నామ. సంఖ్యాశాస్త్రములో న=0. అ=2 మ=5. న+అ+మ= 0+2+5=7. దీనినే సప్తస్వరములుగా భావిస్తూ వచ్చారు. దీనిని సంగీత శాస్త్రమును ఆధారముగా తీసుకుంటూ వచ్చారు. అవే స,రి,గ,మ,ప,ద,ని ఏడు శబ్దములు. దీనిని ఆధారము చేసుకొని సప్త సముద్రములు, సప్త నాళములు, సప్త ఋషులు, సప్త దినములు, సప్తాహము యీవిధముగా ప్రారంభిస్తూ వచ్చారు. భగవన్నామము గురించి యెంతైనా చెప్పటానికి వీలుంటుండాది. జగత్తంతా భగవన్నామములో నిండినటువంటిదే. అంతయు శబ్దరూపమైన తత్వమే. అలాంటి శబ్దరూపమైన భగవత్స్వరూపాన్ని మనము యీనాడు గుర్తించుకోలేకపోతున్నాము. భగవన్నామమును వుచ్ఛరించాలంటే యదో అలక్ష్యముగా మనము కాలమును వ్యర్థము చేస్తున్నాము. సంకీర్తన మనేది జీవితమునకు చాలా ప్రధానమైనది. జీవితమునకు చాలా ఆధారమైనది. మన దేహమునకు వెన్నెముక ఎట్టి ఆధారమో జీవితమునకు నాదము అట్టి ఆధారము. ప్రతిశబ్దము భగవన్నామముతో కూడినదే. మన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములు కూడను భగవన్నామముతో కూడినదే. సోऽహం సోऽహం సోऽహం అదో భగవన్నామమే. ఇదే దైవత్వమునకు మూలాధారము. మానవ జీవితమంతయూ దైవ శబ్దములచే ఆధారపడి వుంటున్నాది. కాని యీనాటి మానవులు అనేక విధములైన మార్గములను అనుసరించి అనేక విధములుగా స్మరిస్తూ వస్తున్నారు.

623068903

ఈ సంకీర్తనలందు నాలుగు విధములుంటున్నవి. గుణసంకీర్తన, లీలా సంకీర్తన, భావసంకీర్తన, నామసంకీర్తన. అని యివి నాలుగు విధములు. గుణ సంకీర్తనమనగా భగవంతుని మంగళకరమైన గుణగణ విశేషములను మాత్రము వర్ణించేది. ఆనాటి మహర్షులు, ఆనాటి కవులు అనేకవిధములుగా భగవంతుని గుణములను వర్ణిస్తూ వచ్చారు.

వాసుకి శయన శ్రీనివాస చిద్విలాస భవ పాశ ములద్రుంచి
మనోల్లాస మివ్వరా
భాసుర కళ్యాణ పురవాసుడౌచు శేషగోపదాసుని జగదీశ హృషీకేశ వేగ
శ్రీరమారమణీ మనోహరా

ఈ విధముగా ఆ గుణాలను వర్ణిస్తూ వచ్చారు. ఇంక లీలా గుణగణ విశేషములు.

సందుగొందులందు మరి అందరందు నీవే.
ఆనందమొందు చుందువని విందు శ్రీధరా!
ఇందువదనా సురేంద్రవందిత పాదారవింద
నిత్యవందనంబు నీకు చేసెదు
శ్రీరమారమణీ మనోహరా!

ఇంక భావసంకీర్తన.

మేటియౌ త్రికూట పేట సాటి యెవరి యేటి రాజు పేట
నేలుచున్న కపటనాటకధారా ఆటల పాటల మృదుమాటలాడ
భోజరాజు మాటికి పిలిచిన పలుకవేటికి శ్రీవేంకటేశ
శ్రీరమారమణీ మనోహరా!

ఈ గుణసంకీర్తనమునకు లీలాసంకీర్తనమునకు, భావసంకీర్తనమునకు అనేక విధములైన మార్పులు కలుగుతూ వస్తున్నాయి. కాని నామసంకీర్తనము మాత్రము అన్నింటికంటె ఉత్తమమైనదని నిర్ణయం చేస్తూ వచ్చారు.

నామమును మానవ తత్వముగా భావించటం కాకుండా, మాధవత్వముగా నిరూపించి అతనే శబ్దస్వరూపుడు అని వర్ణిస్తూ వచ్చారు.

శబ్దబ్రహ్మమయీ చరాచరమయీ జ్యోతిర్మయీ వాఙ్మయీ
నిత్యానందమయీ పరాత్పరమయీ మాయామయీ శ్రీమయీ.

ఈ అష్టవిధములైన స్మరణకు శబ్దమే ప్రధానమైనది. ఈ శబ్దమును భావరూపములో యిముడ్చుకొని దైవత్వమును పొందుటకు అనేక విధములైన మార్గములు యేర్పరచుతున్నారు.

అవినే శాంతభక్తి, సఖ్యభక్తి, వాత్సల్యభక్తి, అనురాగభక్తి, మధురభక్తి అని. శాంతభక్తి. ఈ భక్తితో భగవంతుని పొందినవారు యెవరు జగత్తులో. మహా కఠినమైన దీక్షను పట్టిన భీష్ముడు. ఇతను గంగాపుత్రుడు. జగత్తు నిమిత్తమై తాను సర్వస్వమును త్యాగము చేసిన వాడు. భీష్మప్రతిజ్ఞ గావించిన వాడు. శారీరక, మానసిక జీవిత

623068904

మును త్యాగము గావించి దివ్యత్వమును పొందిన మహాత్యాగి. కట్టకడపటికి దేశోద్ధార నిమిత్తమై తాను నాయకత్వమును వహించి మహా భారత యుద్ధము లోపల పాండవులపై యుద్ధము చేసినవాడు. తొమ్మిదవ దినము అర్జునుడు వేసిన అంబులచేత తాను కూలిపోయాడు. శరీరమంతా యీ అంబులు చేరి వుంటున్నాయి. దేహము భూమిపైన పడలేదు. అంతా అంబులపైనే ఆధారపడి వుంటున్నది. దానినే శరతల్పము అన్నారు. అనగా శరముల పాన్పుగా తయారైంది. తిరిగి అదే అర్జుననే కోరినాడు. అంత శాంత మూర్తి. ఎవరు తనను నేలకూల్చినారో ఆ అర్జుననే కోరినాడు. అర్జునా నాకు బెడ్‌ను మాత్రం తయారు చేశావు కాని నాకు పిల్లో యివ్వలేదే తల క్రిందకు పడిపోతున్నది! అంబులను తిరిగి యిట్లా వేసి యీ మధ్య భాగములో తల పెట్టినాడు. ఏతే సకాలమున మరణము ప్రాప్తించినప్పుడే నా జన్మ సార్థకమవుతుంది అని అతని విశ్వాసము. ఆనాటి మొదలు ఉత్తరాయణ కాలము వచ్చేంతవరకు యీ యాభై ఆరు దినములు భగవచ్చింతన చేస్తూ కూర్చున్నాడు. దేహమునకు యెన్ని బాధలు సంభవించినా, యెన్ని నొప్పులు తనను బాధించినను యీ దేహమును లెక్కచేయలేదు. పవిత్రమైన కాలము నాకు ప్రాప్తించాలి. అంతవరకు నేను యీ ప్రాణములు వదలకూడదు. ప్రాణములు చాలా విలువైనవి. ఇలాంటి విలువైన నా ప్రాణమును విలువైన కాలము లోనే వదలాలని ఆ అంబుల శయ్యపైననే యాభై ఆరు దినములు పవళించినాడు. ఈ కాలము వృధా చేయకూడదని రాజనీతి, గృహనీతి, శాంతిబోధలు యితరులకు చేస్తూ వచ్చాడు. దీనినే శాంతి పర్వమని మహాభారతమందు వుచ్చరించారు. పాండవులకందరికి వారి యొక్క గుణగణవిశేషములన్నింటిని చక్కగా వర్ణిస్తూ వచ్చాడు. ఇలాటి నిగ్రహశక్తి గల్గిన మహాపురుషుడు భీష్ముడు. దీని కంతయూ కూడను అతని శాంత భక్తియే మూలాధారము. ఎన్ని కష్టములైనా, ఎన్ని నష్టములైనా, ఎట్టి నిందలైనా, ఎట్టి నిష్ఠూరములైనా కూడను సహించి భరించి భగవంతుని స్మరించేవాడు. ఆ యుద్ధ సమయమునందు కృష్ణుడే భీష్ముని చంపటానికి వచ్చాడు. నిజముగా భీష్ముని కొట్టటానికి యిష్టం లేదు కృష్ణునికి. అర్జునుడు బలహీనుడై పోవటంచేత అర్జునునికి కొంత రౌద్రమును బలపరిచే నిమిత్తమై అర్జునా! నీవు పిరికి పందవలె వుంటున్నావు. నేనే యుద్ధము చేస్తానని తాను అంబులు తీసుకున్నాడు. అనగా అర్జునునకు కేవలము బలము నందించే నిమిత్తమై ఆ కృష్ణుడు వస్తుంటే భీష్ముని పైన, భీష్ముడు ఆ సమయమునందు కూడను కృష్ణుని ప్రార్థిస్తూ వచ్చాడు.

కుప్పించి యెగసిన కుండలంబుల కాంతి
గగన భాగం బెల్ల కప్పికొనగ.
నుఱికిన నోర్వక యుదరంబు లోనున్న
జగముల వ్రేగున జగతి గదుల

623068905

చక్రంబు చేబట్టి చనుదెంచురయమున
పైనున్న పచ్చని పటము జార.
నమ్మితి నాలావు నగుబాటు సేయక
మన్నింపుమని క్రీడి మరల దిగువ
కరికి లంఘించు సింహంబు కరణి మెఱసి
నేడు భీష్ముని జంపుదు నిన్నుగాతు
విడువు మర్జున యనుచు మద్విశిఖ వృష్టి
దెరలి చనుదెంచు దేవుండు దిక్కు నాకు.

ఓ అర్జునా! నేనిప్పుడు యీ భీష్ముని చంపుతాను. నన్ను విడిచిపెట్టు అని నన్ను చంపటానికి యే భగవంతుడైన కృష్ణుడు వస్తున్నాడో ఆ కృష్ణుడే నన్ను రక్షించాలి అన్నాడు. చూశారా! ఎంత భక్తో. ఏ భగవంతుడు నన్ను చంపటానికి వస్తున్నాడో ఆ భగవంతుడే నన్ను రక్షించాలి అని ప్రార్థిస్తూ వచ్చాడు. శిక్షించటానికి వస్తున్నాడు. ఓ రామా నన్ను రక్షించు. ఓ ఈశ్వరా నన్ను రక్షించు అని ఎవర్నీ ప్రార్థించలేదు. అంతటి నిశ్చల భక్తి నిర్మల భావము. అతనే శాంత భక్తి.

ఇక సఖ్య భక్తి. అర్జునుడు యెంత కాలమునుంచి మిత్రత్వముతో వున్నప్పటికిని కృష్ణుడంతటి స్నేహితుడు యీ జగత్తులో నాకు లేడని విశ్వసించాడు. కృష్ణ భావమునందు తన జీవితమును స్నేహ భావముతో అనుభవిస్తూ వచ్చాడు. లోకము మరోక రీతిగా భావిస్తుందని కృష్ణుని బావా బావా అంటూ పిలుస్తూ వచ్చాడు. కృష్ణునికి ఆ విధముగా relationship పెట్టుకోటం యిష్టం లేదు. నన్ను బావా అని పిలుస్తున్నావే గాని బావకు తగిన అర్థము లేదే అక్కడ. ప్రతి పదమునకు ఒక అర్థాన్ని నిరూపించాలి అనే ఉద్దేశ్యముతో యీ బావ అనే పదమునకు విలువనిచ్చే నిమిత్తమై తన సోదరియైన సుభద్రనిచ్చి పెండ్లి చేసి అప్పుడు బావా అనిపించుకున్నాడు. ఇప్పుడు నీవు బావా అని పిలు అన్నాడు. అర్థములేని పదమును వుపయోగ పెట్టకూడదు. ఇది భగవంతుని చరిత్రలోవున్న యదార్థమైన పవిత్రత. కష్టముల యందు, సుఖముల యందు, అపజయములందు, జయములందు అరణ్యవాసము నందు నిరంతరము కూడను కృష్ణుడే మా స్నేహితుడు. కృష్ణుడే నా మిత్రుడు. ఇదే సఖ్యత. కష్టములందు దూషించటము, సుఖములందు వర్ణించటము యిది కాదు నిజమైన సఖ్యత. ఎన్ని కష్టములైనా సరే, ఎన్ని బాధలైనా సరే, ఎన్ని విధములైన హింసలైనా సరే నీవు తప్ప నాకన్యము లేదు అనే విశ్వాసముతో కృష్ణుని ఆధారము చేసుకున్నాడు అర్జునుడు. రెండు దేహములు ఒక్క ప్రాణము. ఇది నిజమైన స్నేహము. ఈ విధముగా అర్జునుడు మైత్రిగా చూచుకుంటూ వచ్చాడు.

ఇక దాస్యమునకు హనుమంతుడు. ఎప్పుడు చూచినా నీవు ప్రభువు నేను దాసుడను. నీవు ప్రభువు నేను దాసుడను అనేవాడు. ఒకానొక సమయములోపల

623068906

లంకను దాటక పూర్ణిమ మంచి పండు వెన్నెల లోపల అందరు పవళించారు. శ్రీరాముడు కూడను పవళించాడు. ఎక్కడ పవళించగలడు? అక్కడ పరుపులు లేవు. ఇసుక. జటాజూటమును ధరించి యతి వేషముతో బయలు దేరిన వాడు రాముడు. లక్ష్మణుడు కూర్చున్నాడు. అతని తొడపైన తలపెట్టి రాముడు పవళించాడు. ఒక్కొక్కరిని ప్రశ్నిస్తూ వచ్చాడు రాముడు. 'సుగ్రీవా! ఆ చంద్రుని లోపల ఏదో నల్లని మచ్చ కనుపిస్తున్నదే దాన్ని ఏమంటావు నీవు' అన్నాడు. 'నాకు తెలియదు రామా' అన్నాడు. ఇంకా జాంబవంతుని ప్రశ్నించాడు. జాంబవంతుడు చెప్పాడు. ఆ చంద్రుని లోపల అనేక పర్వతములు గుంతలు వుంటుంటాయి. ఆ గుంతలు, పర్వతములు నీడనే ఆ నల్లని రూపముగా కనుపిస్తున్నది' అన్నాడు. జాంబవంతుడు జ్యోతిశ్శాస్త్రంలోను, ప్రకృతి శాస్త్రములోను, భూగోళ శాస్త్రమును చక్కగా గుర్తించిన వాడు. ఇంకా కొంత మందిని ఇట్లనే అడుగుతూ వచ్చాడు. లక్ష్మణుని అడిగాడు. లక్ష్మణుడు అన్నా అందులో యేదో జింక వలె కనుపిస్తున్నది. మృగాల వలె కనుపిస్తున్నది' అన్నాడు. ప్రక్కనున్న కాళ్లు వత్తుతున్న హనుమంతుని 'ఆ చంద్రుని లోపల నీవేమి చూస్తున్నావు హనుమా' అన్నాడు 'రామా! అన్నను నాకేమి కనుపించటం లేదు. నువ్వు వెల్లకిలా పండు కొని చూస్తుంటే నీ ముఖము యొక్క చిత్రమే చంద్రుడనే అద్దములో కనుపిస్తుందాది' అన్నాడు. చంద్రుడనే వాడు శుద్ధమైన అద్దము వలె కనుపిస్తున్నాడు. ఆ అద్దములో నీ ప్రతిబింబమే కనిపిస్తున్నది అన్నాడు. అనగా ప్రతి పదార్థము నందు కూడను శ్రీరామచంద్రుని స్వరూపము, నామమే అతనికి కనుపిస్తూ వచ్చింది. ఎలాంటి సమయమునందును రామసేవ తప్ప అన్యము చేసేవాడు కాదు. అతను మహాబలవంతుడు మహాగుణవంతుడు. మహాశాంతుడు. ఇట్టి హనుమంతుడు అశోకవనములో ప్రవేశించాడు లంకనంతా ధ్వంసము చేస్తూ వచ్చాడు. రావణుడు ఎవడురా నీవు అని ప్రశ్నించినప్పుడు బలవంతుడైన హనుమంతుడు అహంకారముతో విర్రవీగలేదు. దాసోహం కోసలేంద్రస్య. నేను శ్రీరామ చంద్రుని దాసుడను అన్నాడు. దాసునికే యింత బలము వుంటుంటే ఇక ప్రభువునకు యెంత బలమో యోచించుకో రావణా అన్నాడు. నిరంతరము దాసత్వాన్ని భావించే యిట్టి హనుమంతునికంటె ఆదర్శవంతమైన వాడు మరొకడు లేడు. అందు కోసమనే రాముడు భారతదేశము కృతజ్ఞతకు పుట్టినిల్లు పెట్టిన పేరు అన్నాడు. కృతజ్ఞత లేకపోతే మానవత్వమే లేదు. ఒంటరిగా తీసుకుని పోతున్న సీతను రక్షించే నిమిత్తమై జటాయువు తన ప్రాణాన్ని అర్పించింది. కనుకనే తన సీతకు సహాయం చేసిన జటాయువుకు కృతజ్ఞత రీతిగా దాని కర్మలన్నీ ఆచరిస్తూ వచ్చాడు. హనుమంతునికి కూడా అంతే. హనుమా! నీకు యే విధంగా కృతజ్ఞత చెప్పాలో నాకర్థం కావటం లేదు. కిష్కింధలో వున్న నా యొక్క క్షేమ వార్త అశోక వనములో వున్న సీతకు అందించినది నీవే. అశోక వనములో బాధ చెందుచున్న సీత వార్త

రామునకు అందించినవాడవు నీవే. అడవులన్నియు శోధించి, సాధించి, సముద్రములు దాటి సీతను చూచి వచ్చినవాడవు నీవే. సీత జీవములో వున్నదనే పవిత్రమైన వార్తను తెలిపినవాడవు నీవే. నా వుంగరము సీతకిచ్చి, సీత శిరోమణిని నాకందించిన వాడవు నీవే. రఘుపతి కార్యము ఈడేర్చిన ఓ కపి శిఖామణి! నీకు యేరీతిగా కృతజ్ఞతలు తెల్పాలి? నా దగ్గర యేమీ లేదు. నన్ను నేనే యిచ్చుకుంటున్నాను హనుమా తీసుకో అన్నాడు తాను సముద్రము దాటుటానికి రామ నామమే ఆధారమైంది. నామము యొక్క మహత్తర శక్తి యిట్టిదని చక్కగా గుర్తించవచ్చు. ఇదే దాస్యమునకు సరైన అర్థము. ఒకసారి అర్పితమైపోతే యింక ప్రాణము పోయినా సరే నా జీవితమంతా నీకే అర్పితము అనే రీతిగా అర్పితము గావించినవాడు హనుమంతుడు యిది దాసత్వము.

ఇంక వాత్సల్యము. ఈ వాత్సల్యములో వుండిన మాయాతత్వము యెవ్వరూ అర్థం చేసుకోలేరు. కృష్ణుని నోటియందు 14 లోకములు చూచిన యశోద మాయచేత ఇతను నా కుమారుడే యింత గొప్పలోకాలు నా కుమారుని చిన్ననోటిలో యెల్లా కనుపిస్తాయి అని తాను చూచినదాన్ని మరచింది. వాత్సల్యము కేవలము దేహ సంబంధముగా వుంటుంది. నేను తల్లిని, తాను కుమారుడు అనే వాత్సల్యమే మాయ యింత గట్టిగా అందిస్తూ వచ్చింది. గోవర్ధనగిరి యెత్తి కృష్ణుడు గోవులను, గోపాలురను కాపాడుతున్న సమయములో అయ్యో! యింత పర్వతమును యెత్తినాడే. దీనిని క్రింద యేరీతిగా పెట్టగలడు? ఏ విధముగా క్రింద పెట్టాలనుకున్నప్పటికి యీ పర్వతము మళ్ళీ నన్ను తాను క్రిందకి పడిపోతాడో యేమో. ఎత్తుటం సులభము కావచ్చును కాని క్రింద పెట్టుటం చాలా కష్టం అనుకొని అందరు వెళ్ళిపోయినప్పటికిని యశోద అక్కడనే కాచుకొని వుండినది. ఇక్కడ కూడను ఒక మాయనే. కృష్ణుడు ఒక పెద్ద శబ్దము వచ్చేటట్లు సృష్టించాడు. ఆ శబ్దమును భరించుకొనలేక కన్నులు చెవులు మూసుకున్నది యశోద. ఆమె కన్నులు చెవులు మూసుకున్న తక్షణము భూమిపై వుంటున్నది పర్వతము. తాను ప్రక్కనున్నాడు. ఏరీతిగా యెత్తాడో ఆరీతిగానే దింపినాడు. ఇంత యోచనకు ఆమె యేమాత్రము లోతగా పోలేదు. ఎత్తిన పరమాత్ముడు దింపలేడా అనే విచారము లేకపోయింది. ఈ నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన ఎప్పుడు పోతుంది. వాత్సల్యము లోపల నిర్మూలన మౌతుంది యీ విచార చర్చ. ఉద్ధవుడు వచ్చి కృష్ణుని వార్తలు చెప్పుతున్నప్పుడు యశోద వెళ్ళి ఉద్ధవా! నా గోపాలుడు బాగున్నాడా? అని ప్రశ్నించింది. లీలా మానుష విగ్రహుడు, బృందావన విహారి, ముని మానస సంచారి యెవిధముగా పోయినా నాకక్కరలేదు. బృందావన విహారి యెక్కడ వుండినా నాకక్కరలేదు. నా గోపాలుడు బాగున్నాడా లేదా?' అని అడిగింది. కనుక వాత్సల్యమనేది సంకుచిత స్థానానికి తీసుకుని వస్తుంది. ఆమెకు యేవిధమైన వర్ణనలు అక్కరలేదు. గోపాలా! గోపాలా! భక్తులు యెన్ని వర్ణనలు చేసుకున్నను తనకక్కరలేదు. తనకు కావలసింది గోపాలుడే

నిరంతరము గోపాలా గోపాలా అనే నామముచేత యశోద వాత్సల్యమును చేత ధరించింది.

ఇంక అనురాగ భక్తి. గోపికలు. వాళ్ళకు రెండు గుర్రాల సవారి. ఇంటి లోపల భర్త, అత్త. బయట గోపాలుడు. ఈ రెండు తప్ప ఏమాత్రము మరొక చింత లేదు. తమ కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తిస్తూ దివ్యత్వాన్ని అనుభవిస్తూ వచ్చారు వాళ్ళు. ఒక్కొక్క సమయము లోపల జగత్సంబంధమైన యీ కర్తవ్యములో వారు కొంతవరకు తప్పి పోతూ వచ్చారు. నిరంతరము కృష్ణా కృష్ణా అంటూ యీ విధముగా అనురాగ భక్తి. తమ స్నేహితుడుగాను, మిత్రుడుగాను, సర్వశక్తిగాను భావించినవారు గోపికలు. మధుర భక్తి ఒక్క రాధకు తప్ప అన్యులకు లేదు. కృష్ణా! అనుకునేటప్పటికి తన దేహమును తాను మరచిపోయేది. కృష్ణుడు పతి తాను సతి అను భావములో మునిగిపోయేది. కృష్ణుడు మాస్టరు తాను సర్వెంటు అనే భావములో వుండేది. ఇరువురు కూడను ఒక్కటి. ఆయన పరమాత్మ నేను ప్రకృతి అనే రీతిగా వుండేది. మరొక చింత లేదు. ఎక్కడ నీలంగా కన్పించినా వృక్షమైనప్పటికిని కృష్ణా అని పోయి వృక్షాన్ని పట్టుకొనేది. నిరంతరము సమస్త పదార్థముల యందు కృష్ణుడు తప్ప అన్యము కనుపించలేదు. నిరంతరము కృష్ణనామము, కృష్ణ మురళీగానమే. ఆమె ప్రాణం విడిచే పూర్వము ఆ మురళీ నాదమునే వినాలని కోరింది. నాదం కూడా ఎటువంటి పవిత్రమైన సారమో తెలుసునా? పరిపూర్ణమైన వేదసారమే యీ మురళీనాదము. ఈ వేదముల యొక్క సారమంతా గోక్షీరమే. ఆమె అన్నపానాదులను వదలిపెట్టింది. అస్థిపంజరమైంది శరీరము. కేవలము వెదురు పొదుల లోపల చేరిపోయింది. యమునా తీరములో నిల్చిపోయింది. కాని ఆమెను రక్షించే నిమిత్తమై కట్టకడపటి స్థితి లోపల కృష్ణుడు అక్కడకు వెళ్ళాడు. రాధా నీకేమి కావాలి అని అంతిమ కోర్కెను వుచ్చరించమన్నాడు. చెప్పింది 'కృష్ణా యింత కాలము నా యొక్క హృదయకమలములో నిన్ను పెట్టుకొని పోషించుకున్నాను. నా హృదయమనే కొలను లోపల ప్రేమ జలమంతా ఆరిపోయింది. కట్టకడపటికి నా కంటి ధారలనే జలములో పెట్టి పోషించుకున్నాను. కంటి ధారలు కూడను ఆరిపోయాయి. నిన్ను ఎక్కడ పెట్టుకొని పోషించాలి? శబ్దమునందే నీ నామమును నేను పోషించుకోవాలి అని పాట పాడుమా కృష్ణా.

వేదసారమంత తీసి నాదబ్రహ్మముగను మార్చి
వేణువందు తిరుగబోసి గానరూపముగను మార్చి
పాట పాడుమా కృష్ణా పలుకు తేనె లొలుకునటుల
మాటలాడుమా ముకుంద మనసు తీరగా...

అని కన్నులు మూసుకుంది. ఆమె లోని జ్యోతి కృష్ణుని లో ప్రవేశించింది. మధురభక్తి అనగా రెండు ప్రాణములు ఒకటే అనే అంతరార్థమును రాధ నిరూపించింది. ఈ రకమైన స్థితిని పొందటానికి కారణము ఏమిటి? నిశ్చలమైన భక్తి, నిర్మలమైన ప్రేమ, నిస్వార్థ

మైన హృదయము యీ మూడే దీనికి మూలకారణము. తన్, మన్, ధనమును అర్పితము గావించిందియీ రాధ. ఈ తనువు ఎవరిది. యీ మనస్సు ఎవరిది, యీ ప్రాణమెవరిది. ఈ మూడింటిని నీవు అందించినవే.

దీనిని సంస్కరించే నిమిత్తమై భక్తి అనేది పుట్టించింది. 12th class boy చెప్పాడు transformation అని. మార్పు రావాలి. మార్పు రావాలనుకున్నప్పుడు దీనికి అనేక రకములైన శిక్షలు జరగాలి. ఒక గుండును చక్కగా రూపంగా తయారు చేసినప్పుడు శిల్పి దానిని అనేక రీతులుగా కొట్టాలి. ఉలితో సుత్తితో దానిని చక్కగా తీర్చిదిద్దాలి. అప్పుడే రూపరహితమైన గుండు ఒక సుందరమైన విగ్రహముగా తయారౌతుంది. దీనినే సంస్కారము అంటారు. కేవలము ఒక కట్టెగా పడివున్నదానిని కుర్చీగా తయారు చేయాలంటే ఎన్ని విధాల దీనిని సంస్కరింప చేయాలి. ఉలితో కొట్టి అనేక రకములుగా దీనిని తీర్చిదిద్ది ములికలు వేసి బిగించి సాన పెట్టి యిన్ని విధముల చేసినప్పుడే యిది అనుకూలమైన chair గా తయారౌతుంది. ఒక ముద్ద బంగారము తెచ్చి నగగా తయారు చేయాలంటే అగ్నిలో వేసి సుత్తితో కొట్టి దానిని అన్ని రకములుగా సంస్కరించినప్పుడే అది సుందరమైన నగగా తయారౌతుంది. ఇదే సంస్కారము అంటే. ఈ విధమైన transformation చేసినప్పుడే విలువైనదిగాను అనుకూలవంతమైనదిగాను రూపొందుతుంది ఆ పదార్థము. సమస్త పదార్థములు సంస్కరింపబడుతున్నాయి గాని మానవుడు సంస్కరింపబడటం లేదు. ఒక కట్టెనైనా అనుకూలవంతమైన రూపంగా తీర్చిదిద్దవచ్చు. ఒక గుండునైనా చక్కని రూపముగా చేయవచ్చు. వడ్లను పొట్టు తీసి బియ్యముగా తయారు చేసి వండుకొని భుజించవచ్చు. మార్కెట్టు నుండి కూరగాయలు తెచ్చి ఉప్పు కారం పులుసు వేసుకొని సాంబారు, రసం చేసుకొని చక్కగా ఆరగించవచ్చు. కాని సంస్కారమునకు మానవుడు సిద్ధముగా లేడు. ఇంక వాడెట్లా ఉత్తమ మానవుడుగా తయారౌతాడు. ఏ కష్టములు తనకు వుండకూడదు. ఏ బాధలు తనకు కల్గకూడదు. అన్ని విధములైన అనుకూలములు వుంటుండాలి. ఉత్తమ స్థానములోకి పోయి చేరాలి. ఎట్లు చేరుతాము. ఇది కేవలము అల్పబుద్ధులకు కల్గిన భావము. కనుకనే ఆనాటి సాధకులందరు కూడను త్యాగము చేసి ఎన్ని కష్టములకైనా నష్టములకైనా విచారములకైనా నిందలకైనా నెట్టుకొని ముందుకు సాగుతూ వచ్చారు. ఈ విధమైన దీనికి మనము సహించి భరించినప్పుడే ఆ సాధకునిగా మనము రూపొందుతాము.

కనుక యీనాటి లోకము లోపల మానవ సంస్కారము అత్యవసరము మానవునిలో మార్పు కలగకుండా జగత్తు యేమాత్రము కూడను మార్పు కలుగదు. జగత్తంటే మనకంటికి కనుపించేది కాదు. జగత్తు అనగా జనముతో కూడినదే జగత్తు. కనుక మానవులు వుంటేనే యిది జగత్తవుతుంది. మానవులు లేనిది

జగత్తే కాదు. కనుక అట్టి మానవుని మంచివానిగా తీర్చిదిద్దాలి. మానవుడు మారినప్పుడే జగత్తు మారిపోతుంది. వ్యక్తి మారినప్పుడే సమాజము మారుతుంది. కనుక యీనాటి మానవుని మనస్సు సంస్కారముతో కూడి వుండాలి. ఈ మనస్సును అనేక రకములైన శిక్షణాలకు గురిచెయ్యాలి. కనుక సమస్త చదువులు మానసిక సంస్కారము నిమిత్తము యేర్పడినవే. నీవు ఒక బియేలేక ఎం.ఏ డిగ్రీ తీసుకోవాలంటే ఎంత శ్రమపడుతున్నావు. కేవలము పొట్టకోసం సంపాయించే ధనము కోసమే నీవు యింత శ్రమ పడుతున్నావు. భగవంతుని పొందాలంటే నీవు యేమి శ్రమ పడుతున్నావు. ఏమిలేదు. సులభముగా చిక్కాలి భగవంతుడు. కాలు గడప దాటకూడదు. కాసు ఖర్చు కాకూడదు. కాయము కదలకూడదు. కైవల్యము వచ్చి వడిలో పడాలి. ఈ నాటి మానవుని యొక్క కోరికలు. ఇది కేవలము సోమరత్వమునకు గుర్తు. కాయమును శ్రమింప జేయాలి. కాలమును సార్థకము గావించాలి. కర్మలు ఆచరించాలి. భగవన్నామమును స్మరించాలి. సంపూర్ణ విశ్వాసముతో అర్పితము కావాలి. అప్పుడే జీవితమునకు, దేశమునకు తగిన శాంతి భద్రతలు సమకూర్చిన వారమౌతాము. మొట్టమొదట వ్యక్తి తయారు గావాలి. తరువాత సమాజము తయారు కావాలి. మూడవది దేశము తయారు కావాలి. వ్యక్తి కానిదే సమాజము ఎక్కడ వస్తుంది. సమాజము లేకుండా దేశము ఎక్కడ వుంది?

కనుక ప్రతి వ్యక్తి కూడను సంస్కరింప బడాలి. అలాంటి transformation రావటం కోసమే యీ సంస్థను మేము స్థాపించాము. అట్టి transformation రాకపోతే వుండి ప్రయోజనం యేమిటి? అలాంటి జీవితము గడపకూడదు. వచ్చినందుకు, సాయిబాబాను పట్టినందుకు యీ Instituteలో చేరినందుకు సార్థకమైన వ్యక్తిగా నవ్వు ముందుకు పోవాలి. చెడిపోయిన కారులు workshopలో విడిచి పెట్టినప్పుడు ఆ workshopలో దానిని యెన్నోరకములుగా తీర్చిదిద్దుతారు. పాత bolts తీయటము కొత్త bolts వేయటము. పాత screws తీయటము క్రొత్త screws వేయటము. పాత tyres తీయటము క్రొత్త tyres వేయటము. ఈ విధముగా అన్ని క్రొత్తవిగా చేసుకొని బయటకు వచ్చినప్పుడే అది కొత్త కారుగా workshop నుండి వచ్చిన కారు అని చెప్పటానికి వీలవుతుంది. ఏ స్థితిలో పోఇంటో ఆ కారు అదే స్థితిలో తిరిగి వెనుకకు వస్తే యింక work-shopకు పోయి ప్రయోజనము ఏమిటి? కనుక యీ Sathya Sai Institute అనే workshopకు వచ్చి చేరిపోయారు. నీ పాతవి, రోతవి అన్ని ఒకప్రక్కన పెట్టివేయాలి. నూతనమైన భావాలు, జగత్తును ఉద్ధారింపజేసే భక్తి ప్రపత్తులు నీలో అభివృద్ధి కావాలి. అప్పుడే యిక్కడకు వచ్చినందుకు సార్థకమవుతుంది. లేకపోతే నీ కాలము వ్యర్థము, యీ ధనము వ్యర్థము, యీ చదువు వ్యర్థము. మానవత్వము కూడా సార్థకము కాదు

623068911

అలాంటి సార్థకము గావించుకునే జీవిగా మీరు తయారు కావాలని ఆశిస్తూ క్రమశిక్షణ తోచ నడుచుకోవాలని ఆశిస్తూ నాప్రసంగమును విరమిస్తున్నాను.